

[Lembourn.]

at der venter os en katastrofe mere forfærdelig end nogen sinde tidligere i Europas historie, hvis vi ikke gør noget.

Erfaringerne med hensyn til den måde, hvorpå man hidtil har ydet hjælp, er ikke særlig opmuntrende. Man er ikke kommet særlig langt. Vi har givet disse midler som lån til forskellige former for investeringer. Andre lande har gjort det samme. Vi har åbenbart alle begået den samme fejl, for vi standser ikke sultens overvægt, vi standser ikke fattigdommen. De fattige bliver stadig fattigere, og de rige bliver rigere. Vi må altså gøre noget andet.

Selv om Danmark er et ganske lille land i denne forbindelse, kan vi måske ved at føre en helt anden form for u-landspolitik, ved i langt højere grad at satse på frivillig hjælp, give et eksempel for andre, således at dette voldsomme problem kan løses.

Nina Andersen: Det er jo åbenbart, at det kan være nyttigt her i tinget at have en meningsudveksling om og en klargøring af standpunkterne over for det vigtige led i u-landshjælpen, som udsendelsen af frivillige er. I dag bliver det altså af forskellige årsager ikke til den store drøftelse, men jeg synes, det ville være rart, hvis vi kom frem til den senere.

Der er vel ingen af os, som har haft med u-landsarbejdet at gøre, der har undgået skuffelser. Dem lærer vi af. Når man får seks unge fra u-landene til uddannelse og opdager, at den ene bliver her og ikke vil hjem, er man selvfølgelig fortvivlet over det, og det fører til en omvurdering af, hvor længe man kan have en ung til uddannelse uden for den pågældendes eget land — dette bare som en enkelt lille strejftanke. Men der findes en række problemer, som det vil være nyttigt for os engang at dykke ned i; det bliver der dog ikke mulighed for i dag. Jeg kunne også have ønsket, at denne debat var kommet på et senere tidspunkt, for der er så mange sager, der just nu står foran deres afslutning, som også udenrigsministeren nævnte det. Der er styrelsens beretning om den første 3 års periode, der er forslaget om hurtig forøgelse af antallet af frivillige og den dermed forbundne udvidelse af uddannelsestiden,

og der er spørgsmålet om ændringen og udvidelsen af Mellemfolkeligt Samvirkes organisation.

Jeg vil gerne opholde mig lidt ved dette sidste, fordi jeg tror, man må erkende det fornuftig i, at vi ikke laver et nyt apparat, når ét allerede eksisterer. Man har kaldt MS for udenrigsministeriets forlængede arm; det synes jeg i og for sig er et godt udtryk, og jeg kan ikke se, at man ville være i stand til at skabe nogen ny organisation, som ikke havde en forbindelse til udenrigsministeriet. Det er bedre, synes jeg, at benytte det, man har, fremfor at starte på ny.

MS har allerede udført et udmærket arbejde. Det har et apparat til det, ganske vist ikke stort nok, men apparatet kan udvides; med den mere frie stilling, det har i forhold til et rent statsorgan, kan det være mere bevægeligt, og medarbejdernes ansættelse kan være af kortere varighed; man undgår i hvert fald at belaste statsapparatet med en udvidelse af tjenestemandsstaben.

Der har været rejst kritik over for Mellemfolkeligt Samvirke. Man har vist navnlig kritiseret, at det var en lukket kreds, og jeg synes, der er noget rigtigt i den kritik, selv om man må erkende, at MS aldrig har været mere lukket, end at det har udført en omfattende oplysningsvirksomhed i organisationer, som har haft ønske derom. Men så vidt jeg ved, vil i morgen Mellemfolkeligt Samvirkes repræsentantskab behandle og antagelig vedtage en ændring af vedtægterne, således at alle interesserede kan tilslutte sig arbejdet, og man vil, så vidt jeg forstår, lægge særlig vægt på forbindelsen med ungdomsorganisationerne, forsøge at knytte dem til sig efter det mønster, som Ungdommens Fællesråd har, men også lægge vægt på at få faglige organisationer — det, som vi med et mærkeligt ord kalder folkelige organisationer — med; vi ved i nogen grad, hvad det dækker over, men skal nok lade være at analysere det. Med en sådan ændring i organisationsapparatet udvider man berørings- og samarbejdsfladen betydeligt, og så må talen om manglende kendskab til Mellemfolkeligt Samvirke forsvinde og mulighederne vokse for, at direkte opfordringer til delta-